HAWKINS HEROES

INFERN

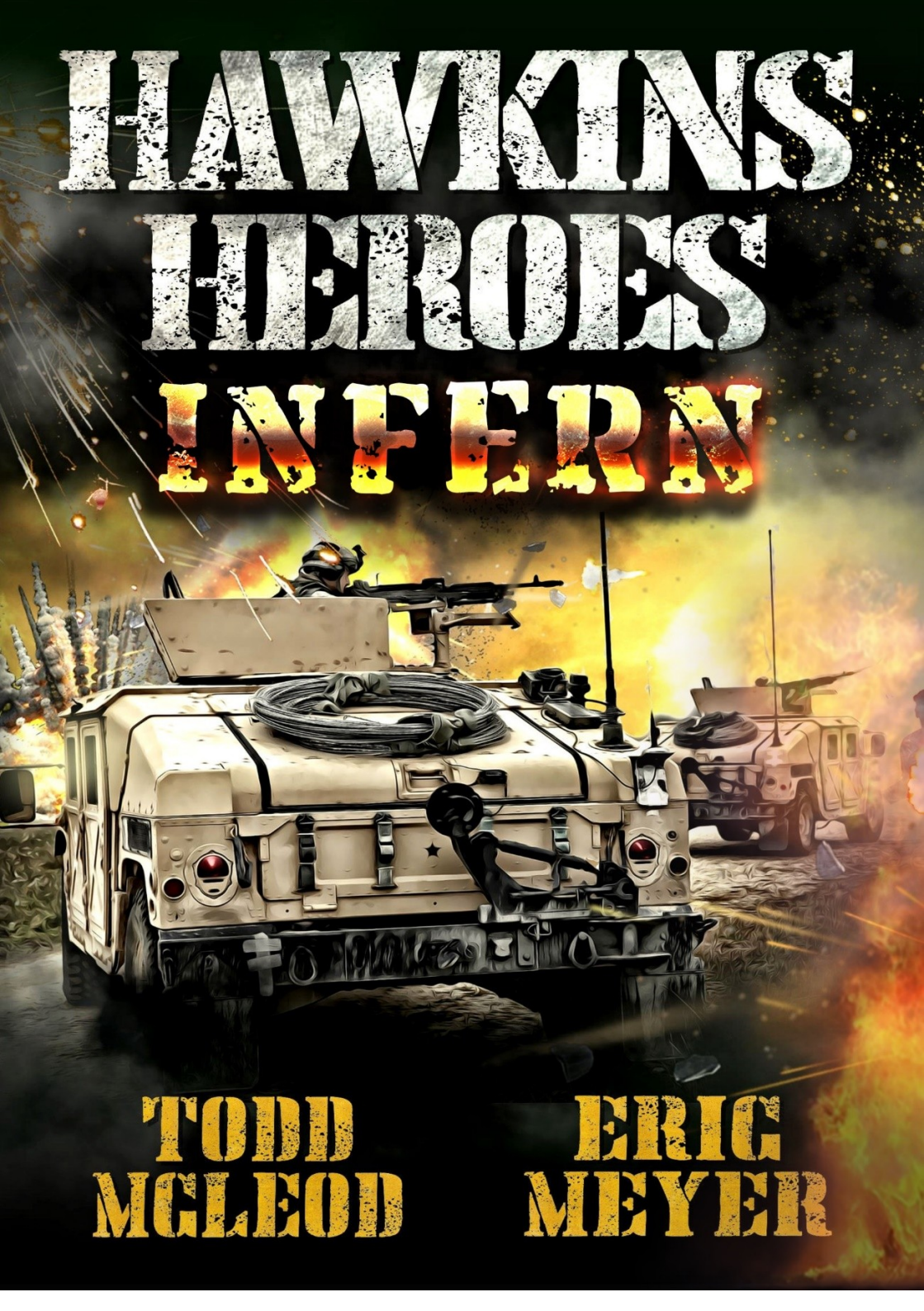

TODD MCLEOD

ERIC MEYER

Todd McLeod
&
Eric Meyer

Seria

HAWKINS' HEROES

infern

versiunea în limba română

UNCRIS

Capitolul 1

Afganistanul se dovedise a fi dur pentru Eddie Hawkins, destul cât să caute mai mult sens în viaţa sa şi în acest război. Nu a fost sigur că l-a găsit când a început să citească din Sun-sin Yi, un filozof chinez[1], şi mai ales citatul care explica multe despre luptă:

„*Cei ce caută moartea vor trăi. Cei ce caută viaţa vor muri*[2]."

A vorbit despre asta cu cei din unitatea sa, iar aceştia l-au tachinat, dar lui nu i-a păsat. Camarazii săi erau cei mai buni dintre cei buni. Oameni pe care se putea baza, iar ei se puteau baza pe el. Eddie era mulţumit de ceea ce era: mitralior de elită pe *Humvee*-ul Sergentului Dan Jones.

Totuşi, nu se putea împiedica să se gândească la acele cuvinte şi la semnificaţia lor.

S-a străduit să se concentreze, cercetând câmpurile înconjurătoare. Această zi se anunţa ca fiind precum oricare alta, când moartea nu se află niciodată prea departe. Aflat sus, în turelă, avea o vedere degajată asupra câmpurilor şi dealurilor pustii ale Afganistanului. Căuta orice mişcare neaşteptată, o fluturare de veşmânt, sau apariţia vreunui *pakol*[3], ţeava unei arme, o linie neagră, subţire, acolo unde n-ar trebui să existe linii negre.

— Care-i treaba, Eddie?

A răspuns fără a-şi lua muta privirea.

— Nici un semn suspect, Sergent.

Sergentul Dan Jones, numit de obicei Sergentul Dan, era comandantul *Humvee*-ului, un combatant dur, tăbăcit, aflat la cel de al doilea tur. Era înalt şi trebuia să-şi contorsioneze trupul pentru a se urca în interiorul vehiculului. Ochii albaştri, pătrunzători, puteau fi uneori reci ca gheaţa, alteori misterioşi. Îşi făcea doar slujba, şi o făcea foarte bine. Genul de tip de care se bucurau toţi că e de partea lor când începea lupta.

---

[1] Corect: Yi Sunsin (Yi Sun-sin, Yi Sun-shin)(1545–1598) – amiral şi general coreean faimos pentru victoriile împotriva Marinei japoneze în războiul Imjin din timpul Dinastiei Joseon. Este celebrat în Coreea ca erou naţional.

[2] Citat din discursul lui Yi Sunsin adresat soldaţilor înaintea Bătăliei de la Myeongnyang (1597) împotriva japonezilor.

[3] pakol (chitrali) – acoperământul pentru cap specific bărbaţilor din Afganistan.

— Ține ochii mari, a mormăit.

Nu era nevoie să-l îndemne. Ochii lui Eddie nu încetau deloc să privească. Iar degetul său era tot timpul pe trăgaciul mitralierei *Browning* M2.

— Suntem aproape la limita zonei noastre de patrulare, a precizat Caporalul Al Taylor.

Şi el veteran la al doilea tur, îşi verifica mereu echipamentul de comunicaţii, armele, şi proviziile. Când nu verifica nimic, studia harta de pe tableta electronică, căutând ceva ce era posibil să-i fi scăpat. Zâmbea rar. După câteva luni în Afganistan, Eddie începea să înţeleagă de ce.

Ce motiv ar fi avut să zâmbească în această fundătură de iad pe care camarazii săi o numeau *Infern*?

— Mai înaintăm încă 5 *klicks* apoi ne întoarcem. Spune-le şi celorlalţi.

— Am înţeles.

Vorbi în microfon, iar Eddie a simţit cum creşte tensiunea în jeep. Ultima parte a patrulării era cea mai periculoasă. Atunci oamenii lăsau garda jos, devenind ţinte uşoare pentru vreo ambuscadă a talibanilor. Eddie îşi zâmbi sieşi, gândindu-se la ce va face el la întoarcerea în Bagram, uriaşa bază militară de lângă Kabul. Planul său era să se alăture grupului său online pentru a juca *Call of Duty*. Ei erau răspândiţi prin toată America, iar coordonarea fuselor orare nu era deloc simplă, dar în seara aceasta era hotărât să participe.

Vocea maiorului s-a făcut auzită prin radio.

— Sergent Jones, ai ordin să continui supravegherea drumului încă doi kilometri şi apoi să vă întoarceţi.

Maiorul Nathan Savage le fusese băgat pe gât de către Pentagon. Făcea parte din *Army Logistics Branch*[4], şi – după cum continuu le amintea – treaba lui era să: „*anticipeze nevoile militarilor din câmpul tactic pentru a-i sprijini în toate situaţiile, tot timpul, şi în orice situaţie*".

Era un tâmpit. Avea grad de ofiţer superior şi se asigura că toţi ştiu asta. De asemenea, avea grijă ca toţi să înţeleagă

[4] Logisticsa este cel mai nou departament al Forțelor Armate Americane. Ofițerii au grade de la *căpitan* la *colonel*. Aceștia sunt pregătiți să organizeze aprovizionare, mentenanță, transport. Trebuie să anticipeze necesitățile și să planifice, integreze, execute toate tipurile de activități de detașare și suport.

importanţa fiecărui glonţ, a fiecărui nasture, a fiecărei piese de rezervă pentru vehicule, a fiecărui litru de combustibil pentru tancuri.

„Fără mine, oameni ca voi n-ar avea nimic cu ce să lupte. Nici arme, nici gloanţe, nimic."

Nu le-a trebuit mult ca să descopere adevărul. Fără oameni ca Maiorul Savage, ei ar fi avut mai mult timp ca să lupte şi mai puţin ca să asculte cum bate câmpii un birocrat care credea că el a inventat arta războiului.

Sergentul Dan a luat microfonul, luptându-se să-şi reţină mânia:

— *Sir*, am văzut ceva neobişnuit în faţă. Cred că merită să verific.

— Eu voi hotărî ce merită să verifici, Sergent. Ori ai uitat lanţul ierarhic?

— N-am uitat – iar după o pauză, a adăugat: *Sir*.

Şi, uitându-se la şofer, Winston Bellows:

— Întoarce.

Winston a dat din cap şi a început să încetinească, pregătindu-se să vireze înapoi. N-a mai făcut-o. În câteva secunde, s-a dezlănţuit întreg iadul. Pe drum, în jurul lor, au explodat proiectile de mortier. Hawkins a smucit mitraliera, căutând o ţintă, sau măcar dârele de fum care îi puteau dezvălui locaţia bateriei de mortiere. Pe lângă ei şuierau gloanţe de mitralieră, spulberând pământul la mai puţin de 5 m de vehicul. Winston a reacţionat automat. A călcat la podea pedala, şi toţi s-au ţinut bine când *Humvee* a accelerat. Primul răspuns la o ambuscadă era folosirea vitezei pentru a-i descumpăni pe trăgătorii inamici. Al doilea răspuns era să-i descopere şi să-i ucidă.

— Vrei să raportez? a strigat Al către Dan.

— Nu încă, trebuie să aflăm unde sunt şi să evaluăm forţa inamicului. Winston, după ce trecem de curbă vom ieşi din raza vizuală. Atunci vom cerceta împrejurimile şi vom încerca să le fixăm poziţia.

Al a confirmat şi a continuat să conducă, dar înainte de a ieşi de sub foc, radioul s-a făcut iarăşi auzit:

— Sergent Jones, ce se-ntâmplă acolo? Ţi-am dat un ordin.

— *Sir*, suntem sub focul inamicului. Încerc să aflu unde sunt înainte de a raporta. Cred că cei de la Air Force vor fi interesaţi. S-ar putea chiar să aibă vreo dronă sus pe cer.

Vocea a devenit iritată şi stridentă.

— De când îmi ignori ordinele, Sergent? Eu hotărăsc dacă raportez la Air Force. Tot ce trebuie să faci este ce ţi-am ordonat eu. Întoarce-te aici. Imediat!

— Dar, *sir*…

— IMEDIAT, Sergent!

A dat ordinul, iar Winston, care fusese şofer într-un grup de gangsteri înainte de a se înrola în Army, a folosit ca un expert combinaţia volan-frână de mână pentru a întoarce cu 180^0 greul vehicul. A virat practic în loc şi a demarat înapoi printre exploziile proiectilelor de mortier şi a focului de mitralieră. Timp de câteva secunde a fost o situaţie neclară, apoi Eddie a depistat poziţia inamicului. Erau ascunşi pe versantul unei coline, cu mortierele ascunse în spatele zidului ruinat al unui bordei pentru nişte păstori de capre. Erau ascunse, dar nu complet în siguranţă faţă de furia devastatoare a *Browning*ului său. A ochit şi a apăsat pe trăgaci.

Se deplasau în viteză, şi precizia ochirii era discutabilă. Dar când ai la dispoziţie benzi de cartuşe de calibrul .50, precizia nu era importantă, mai ales împotriva unei ţinte adăpostite. Ceea ce conta era cantitatea, nu calitatea, şi gloanţele de calibru mare au percutat ţinta, spulberând aşchii şi fragmente de piatră, ţărână, praf, muşcând din zidul şubred. S-a dezintegrat atât de repede, încât Eddie a presupus că, de fapt, trebuie să fi fost făcut din vălătuci uscaţi din lut. În mai puţin de un minut, mortierele au fost expuse la vedere.

Banda de cartuşe s-a terminat, a încărcat alta, şi a continuat să tragă; spulbera inamicul, amestecându-i sângele cu ruinele şi transformând ţevile mortierelor în fragmente metalice. Cei doi mitraliori nu au supravieţuit rafalelor sale devastatoare, şi până să iasă din zonă, focul a încetat.

Winston a continuat să conducă cu viteză maximă până ce au ajuns celelalte trei *Humvee*, unde aştepta Maiorul Savage, cu mâinile în şolduri, privind spre jeepul care se apropia rapid.

Winston i-a făcut pe-ai lui să se simtă satisfăcuţi, după ce a oprit la doar 2 m de ofiţer, făcând o nouă întoarcere ca la carte, din frâna de mână şi volan. *Humvee* s-a oprit spulberând un nor

de praf şi pietricele. Când aerul s-a limpezit, majorul Savage se retrăsese cu câţiva paşi mai în spate şi-şi scutura uniforma până atunci imaculată.

Dan l-a ignorat.

— Eddie, ai făcut o treabă bună. Winston, îţi iroseşti talentul în Army. Ar trebui să participi la cursa Indianapolis 500.

— Aceasta este una dintre ambiţiile mele, Sergent, a chicotit şoferul. Cândva am să ajung acolo, presupunând că am să scap din ţara asta mizerabilă.

Maiorul se apropia de ei, având pe chip o expresie la fel de neagră ca o noapte de iarnă.

— Coboară din jeep, Sergent Jones. Cred că este timpul să dai o explicaţie.

Acesta a coborât din jeep şi rămase în aşteptare.

— Nu saluţi un ofiţer superior?

— Ba da, dacă asta înseamnă atât de mult pentru dvs.

Savage se încruntă la această atitudine dezinvoltă, dar a întors salutul cu un gest precis, probabil exersat intens în faţa oglinzii. Apoi s-a întors ca să examineze *Humvee*-ul… şi s-a încruntat şi mai tare.

— Neglijenţă, Sergent. Nu e bine.

— *Sir?*

— Vehiculul vostru. Este murdar, o ruşine pentru Army. Când ajungem înapoi, vreau să-l cureţi personal.

Eddie s-a dat jos din turelă şi din vehicul. A auzit totul, şi dacă ştia măcar un singur lucru, era acela că Sergentul Dan Jones era un soldat bun, un lider pe care oamenii îl respectau pentru aptitudinile şi curajul său, iar ofiţerul din faţa sa era un idiot.

— Maior Savage, *sir*. Sergentul a făcut ceea ce trebuie. Am intrat într-o ambuscadă, iar întoarcerea ca să trecem din nou prin ea a fost o mişcare greşită. Ar fi trebuit să mergem drept înainte.

Savage s-a uitat la PFC Hawkins, în mod clar neimpresionat.

— Cine eşti?

— Hawkins, *sir*. Mitralior.

— Deci, Soldat Hawkins, uite cum stă treaba. Deja i-am reamintit Sergentului tău cine comandă aici, iar dacă tu nu ştii, un maior este superior unui *private first class*. Ai înţeles?

— *Sir…*

— Şi ai putea să-ţi îngrijeşti uniforma. Şi tu, Sergent, le poţi spune celorlalţi doi oameni din *Humvee*, că voi face o inspecţie mâine dimineaţă la prima oră, şi dacă văd o singură urmă de praf sau murdărie, sau orice altceva, veţi face serviciu de noapte în următoarele două luni. Liber!

S-au întors la Bagram şi şi-au irosit preţiosul timp liber curăţindu-şi vehiculul, uniformele şi echipamentul. Eddie a ratat jocul planificat, iar când s-a logat a postat un mesaj prin care întreba despre următorul. Nu i-a răspuns nimeni. Îi dezamăgise şi umilinţa îl ardea.

A fost şi mai rău dimineaţa, când s-au prezentat în parcul auto pentru a aştepta inspecţia Maiorului Savage. Au aşteptat o oră, până când a venit comandantul plutonului lor, Locotenentul Tony Lopez.

— Băieţi, puteţi să o lăsaţi baltă. Maiorul a fost chemat pentru ceva important, aşa că inspecţia nu va mai avea loc.

— Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, pentru asta, a intonat Jones. Îl vom mai revedea?

Lopez a rânjit. Era un tip OK.

— Mira-m-aş. L-au trimis la Kunduz, şi mă îndoiesc că se va întoarce.

— Adio şi n-am cuvinte, a murmurat Hawkins.

Lopez s-a prefăcut că nu a auzit şi a plecat. S-au dus şi ei la cantină ca să bea o cafea în linişte. Eddie era conştient de atmosfera care îi cuprinsese în ultimul timp. Şi nu doar pe ei, ci întregul pluton. Chiar şi *Second Lieutenant* Lopez era afectat, şi umbla mereu posomorât. Nu era greu de ghicit care era motivul. Se aflau în acţiune de prea mult timp. de prea multe luni se fereau de gloanţele talibanilor, neştiind când prietenii nu vor mai reuşi să se întoarcă, victime ale unei bombe improvizate, un IED. Situaţia măcina nervii, storcea energia, iar oamenii îşi făceau treaba posomorâţi. Era şi periculos. Să scapi viu în război, însemna să-ţi menţii toate simţurile în alertă maximă. Dar acum, cei mai mulţi dintre oameni erau prea obosiţi chiar şi să mai gândească.

S-au odihnit în următoarele zile, executând lucrări de întreţinere, completând hârtii, şi relaxându-se când erau mai puţine treburi de făcut. Hawkins a reuşit chiar să participe la vreo

două jocuri, deşi nu au fost cu grupul său obişnuit. Îi dezamăgise şi erau încă şucăriţi.

Capitolul 2

Trecuse o săptămână de la plecarea Maiorului Savage, iar Eddie executa întreţinerea generală a mitralierei *Browning*. Avea grijă să urmeze întocmai instrucţiunile. În câmpul tactic, nimeni nu avea o a doua şansă.

Comandanul Companiei lor, Căpitanul Paul Rogers, a apărut brusc după-amiază, abia răsuflând.

— Mişcaţi-vă mai cu talent, cu toţii. A apărut o urgenţă. Se-ntâmplă ceva în Ghazni. Talibanii pun la cale o ofensivă majoră, iar Comandamentul ordonă Companiei noastre să meargă acolo ca să dea o mână de ajutor. Plecăm în 5 minute.

S-au grăbit să fie gata, şi după câteva minute coloana de *Humvee* a ieşit pe poartă, începându-şi călătoria de peste 100 km. În timp ce rulau, Căpitanul Rogers i-a informat prin radio.

— Încă nu ştim cu ce ne vom confrunta. Au atacat prin surprindere, venind de nicăieri, dar se întâmplă ceva ciudat. Nu ştiu dacă este adevărat, dar cineva a raportat că au blindate.

— BTR[5]-uri? vru Jones să ştie.

— Nu BTR. Mai rău. Tancuri. Vechi T-54 sovietice. Probabil că le-au furat de la Armata Naţională Afgană, sau poate că echipajele lor au hotărât să le vândă pentru că nu şi-au mai primit solda. Indiferent de unde le au, sunt veşti proaste. Câte rachete anti-tanc avem la noi?

Caporalul Al Taylor a replicat instantaneu. Era genul de tip, care verifica totul iar şi iar, fiind tot timpul *la zi* cu informaţiile.

— Fiecare vehicul este dotat cu câte o M72 LAW, Căpitane.

Acesta păru satisfăcut.

— Şaisprezece vehicule, 16 rachete anti-tanc. Dacă dăm peste blindate, ştiţi ce să faceţi. Acţiunea aceasta ar putea fi dură.

Nu sunt toate aşa? se întrebă Hawkins.

Au ajuns în împrejurimile oraşului Ghazni în pragul serii. Eddie a avut o premoniţie. Pur şi simplu ceva nu i se părea a fi în regulă, dar înainte de a-şi da seama ce anume, au intrat în prima ambuscadă. La 5 km în afara oraşului o mitralieră a deschis focul asupra coloanei. Ei au accelerat, iar mitraliorii din turele au

[5] BTR (БТР- Bronetransportyor) – transportor blindat pentru personal, de producţie sovietică.

ripostat, trimiţând asupra *ostililor* o ploaie de gloanţe. Focul a încetat, iar ei au presupus că, indiferent cine o fi fost în spatele acelei mitraliere, acum este mort. Au intrat în Ghazni, iar gloanţele le şuierau pe deasupra capetelor, trasoarele luminând precum licuricii. La sol, oamenii se retrăgeau.

— Opreşte vehiculul! i-a strigat Sergentul Dan lui Winston.

Se aflau în capul coloanei, iar restul vehiculelor s-au înşirat în urma lor. Dan a sărit afară din *Humvee* şi a alergat la oamenii care fugeau pe stradă. Soldaţi. Armata Afgană. L-a oprit pe primul, un ofiţer.

— Unde vă duceţi? Lupta este aici.

Locotenentul s-a holbat la el cu ochii larg deschişi.

— Lupta este pierdută. Trebuie să plecăm.

Jones îl ţinea de veston, nelăsându-l să fugă.

— Lupta abia a început, iar noi am venit în ajutor. Locotenente, desfăşoară-ţi oamenii, caută poziţii defensive cu câmpuri de tragere degajate, şi aşteaptă noile ordine.

— Dar…

Încercă să se smulgă, dar fără să reuşească.

— Vom muri cu toţii.

— *Voi* o să muriţi cu toţii dacă fugiţi. Dacă rămâneţi şi luptaţi, îi vom învinge.

Ofiţerul încercă să obiecteze şi să se smulgă, în timp ce oamenii săi îl priveau neliniştiţi. În cele din urmă, a înţeles. Ajutaţi pe teren de soldaţii americani şi de sosirea iminentă a suportului aerian, aveau superioritatea de partea lor. Şi-a condus oamenii înapoi în oraş. La fel şi americanii. Talibanii atacaseră dinspre nord, şi încă se mai aflau acolo, trăgând ocazional în oricine mişca.

— Sunt mai bine echipaţi decât de obicei, spuse Dan. Dacă nu greşesc au echipament pentru vedere noaptea. Trebuie să fim şi mai precauţi.

Căpitanul Rogers a venit să discute câteva minute cu Dan. Apoi s-a îndepărtat, iar Sergentul s-a urcat din nou în *Humvee*.

— A spus să poziţionăm fiecare vehicul în spatele unui adăpost, de unde să putem folosi puterea de foc a *Browning*urilor. Winston, dă-i-nainte. Eddie, ştii ce căutăm, undeva unde este un câmp de tragere deschis. Când îl vezi, strigă la Wiston.

— Am înţeles.

Au înaintat încet pe străzile întunecoase, ţinând luminile stinse pentru a evita să se ofere inamicului ca ţintă. Winston a oprit în spatele unei clădiri cu un singur nivel, iar în jurul ei, soldaţii afgani se aflau în interiorul celorlalte case. Aşteptau, iar liniştea era *electrică*. Eddie ştia că urma să se întâmple ceva rău, dar nu ştia ce.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, un *flight* de F/A 18 au survolat la joasă altitudine şi rachetele lor au percutat poziţiile inamice. Barajul a fost intens. Jeturi de flăcări şi fum au izbucnit spre cerul întunecat şi părea imposibil să fi supravieţuit cineva.

— Cred că am cam terminat aici, a murmurat Caporalul Taylor, rupând liniştea. Vom putea pleca acasă şi…

— VINEEE!

Strigătul a venit prin radio şi părea a fi vocea Locotenentului Lopez. După o clipă, o salvă de proiectile de mortier a explodat peste tot în jurul lor, o mitralieră a deschis focul, apoi alta… şi alta… Privind în întuneric, Dan a strigat:

— Se apropie, doborâţi-i, foc de voie!

Eddie a ochit linia de umbre a luptătorilor îmbrăcaţi în *perahan tunban* care năvăleau asupra lor. Dar, acolo erau prea mulţi, mult prea mulţi, şi, înainte ca restul companiei să li se alăture adăugând puterea lor de foc, talibanii s-au aruncat la pământ la mai puţin de 400 m în faţa lor. Împuşcăturile s-au oprit, de parcă toţi şi-ar fi ţinut respiraţia, aşteptând să se întâmple ceva. S-a terminat? Şi-a ţinut degetul pe trăgaci, iar aşteptarea a fost nesfârşită.

Locotenentul afgan a apărut târându-se din spatele unei case dărâmate.

— Cred că au plecat. S-a terminat.

Locotenentul Lopez era în apropiere, cercetând poziţiile.

— Locotenente, e prea devreme ca să faci asemenea presupunere. Câţi oameni ţi-au mai rămas?

— Nu ştiu, a răspuns după o pauză.

— Nu *ştii*.

Afganul avea chipul ruşinat.

— Unii dintre ei au fugit. Îmi pare rău.

Lopez a dat din cap.

— Nu e timp pentru asta. Spune-le oamenilor care ţi-au rămas să-şi menţină poziţiile, şi să se asigure că au armele încărcate.

— Crezi că vor relua atacul?

— Sunt sigur că o vor face.

Afganul s-a îndepărtat târându-se, iar Lopez a continuat să verifice şi restul plutonului. Winston Bellows s-a uitat la Sergent:

— Ce zici?

— Cred că trebuie să ţii capul la cutie şi să verifici dacă ai arma încărcată.

Au aşteptat nemişcaţi, iar minutele treceau, nesfârşite. Şi au venit din nou, de data aceasta atacând mai feroce ca niciodată. Mai întâi, au reuşit să aducă în prima linie mai multe mortiere şi mitraliere, iar proiectilele au explodat peste tot în jurul lor, în timp ce gloanţele le percutau poziţiile. Eddie îl auzea le Lopez strigând în radio să vină suportul aerian ca să distrugă mortierele.

— Ascultă-mă; poziţiile lor sunt acoperite, noi nu putem ajunge la ele. Trebuie să le bombardaţi din aer.

Vocea operatorului avea un ton dezinteresat:

— Sunteţi pe *'aşteptare'*, amice. Trebuie să aşteptaţi ca toţi ceilalţi.

L-a auzit pe Locotenent răcnind în microfon:

— Să te fut, muistule!

A comutat pe frecvenţa Companiei şi toţi l-au auzit strigând:

— Staţi adăpostiţi. Trebuie să ne descurcăm singuri. Nu-i lăsaţi să se apropie!

După câteva clipe, un proiectil a căzut chiar lângă *Humvee*-ul său, iar vocea s-a a fost întreruptă. Sergentul Dan a a preluat transmisia prin radio:

— Băieţi, dacă mă auziţi, vă informez că locotenentul Lopez este mort, şi că dacă nu ne oferiţi ceva ajutor aerian, noi toţi ne vom duce după el.

— Vom face tot ce putem, amice. Rezistaţi pe poziţie.

— Mda, ba pe-a mă-tii…, a mormăit. Ascultaţi cu toţii. Cred că aţi auzit. Suntem pe cont propriu până ce zburătorii se hotărăsc să ne facă o vizită. Continuaţi să trageţi, şi – după cum a spus Locotenentul Lopez – nu-i lăsaţi să se apropie.

Eddie trimitea rafală după rafală de gloanţe de calibrul .50 în inamicul care avansa, şi dobora o mulţime, dar nu destui, iar proiectilele de mortier continuau să cadă în jurul lor. Unul după altul au distrus *Humvee*-urile plutonului, până ce a a mai rămas doar al lui. Mai rău, începea să cam rămână fără muniţie. Dar

valul de talibani care îi ataca şovăia, iar el ştia că aceştia sunt într-o situaţie şi mai rea,

— Ce vezi? a strigat Sergentul Dan la el.

Era afară, ghemuit în spatele unui puţ vechi, folosindu-i ghizdul de piatră ca protecţie.

— Îi ţinem pe loc, Sergent. Dar e vorba de mortiere. Dacă le-am putea opri, am putea să câştigăm lupta.

Nici nu şi-a terminat bine vorbele, şi focul mortierelor a început să se diminueze.

— Au rămas fără proiectile, a strigat Winston. Mi-ar place să mă duc acolo şi să le îndes tuburile mortierelor în cur.

În sinea sa, Eddie s-a gândit că ar fi o idee bună. Doar că în faţa lor încă se mai aflau vreo 20-30 de talibani, însă, deşi mai vedea mişcare, aceştia păreau să se retragă. Jack s-a repezit din nou la radio, strigând după ajutor, iar de data aceasta, cei de dincolo, păreau mai interesaţi de problemă:

— Încă nu avem în aer avioane disponibile, dar vă trimitem ceva ajutor. Căpitanul Rogers, cu trei plutoane de infanterie şi orice om care nu este implicat în alte acţiuni. Aproape că au ajuns la voi.

După câteva minute au auzit zgomot de motoare. Dar… nu de tipul cunoscut, şi din direcţie greşită.

— Are careva vreo idee? a strigat Dan prin radio.

Eddie avea una, dar nu era bună. Mai auzise aşa ceva, dar nu pe bune. Jocul *Call of Duty* avea o calitate: partea audio era perfect realistică. A recunoscut motorul de tanc sovietic T-54. Venea dinspre nord, croindu-şi drum prin flancul poziţiilor talibane.

— Blindat! a strigat Eddie, uitând să apese butonul de emisie, dar destul de tare ca să-l audă toţi.

Oamenii au încetat să mai tragă şi au ascultat. Se apropia huruitul ameninţător a două vehicule; rapoartele de la Informaţii au avut dreptate. Prin cine ştie ce mijloace, talibanii puseseră mâna pe tancuri. Probabil că le-au furat sau cumpărat de la o unitate de blindate a Armatei afgane, dar n-avea nici o importanţă de unde le aveau. Acestea veneau asupra lor, iar opţiunile le erau limitate. *Retragerea*, caz în care talibanii tot ar fi năvălit peste ei ca o haită de lupi. Sau *lupta*.

Lupta!

Şi-a amintit de M72 LAW aflat în *Humvee*, şi a coborât din turelă pentru a-l lua din cutie. Sergentul Dan striga la el, dar nu-l putea auzi. Şi dacă ar fi putut, nu-l interesa. Când vor apare monştri mecanizaţi, ei urmau să moară, pentru că nici măcar draga sa *Browning* M2 n-avea nici o şansă să le perforeze blindajul. Era o treabă de echipament specializat, adică pentru M72. A alergat înainte şi a văzut tancurile drept în faţă, la mai puţin de 100 m. LAW nu era un sistem de rachetă avansat, sofisticat. Era un lansator portabil de calibrul 66 mm, cu o singură rachetă anti-tanc. Dar nici T-54 nu erau cine ştie ce „modernităţi", aşa că Eddie socotea că această confruntare era egală.

În timpul jocului le doboram cu uşurinţă, dar în viaţa reală? Voi vedea imediat.

Trebuia să aştepte până ce se vor apropia la distanţa efectivă de tragere de 200 m. Urmărea monştrii care veneau către el, cu trapele închise şi rotind tunurile în căutarea ţintelor. Avea o problemă; o racheta va doborî doar un tanc. A privit în spate, către *Humvee*-urile care ardeau. Unul încasase o lovitură în capotă şi era cuprins de flăcări, dar spatele nu părea prea avariat.

Da, dacă pot scoate al doilea LAW din jeep, pot să o fac. Sper.

A ochit cu grijă tancul din frunte. Se apropia: 400 m, 300 m, 200 m. Aproape.

Doar câteva secunde încă, şi unchiul Eddie că trimite un cadou de Crăciun.

Două sute de metri. A ochit ferm şi a tras. Racheta a ieşit din tub şi s-a arcuit asupra primului tanc… care n-a avut nici o şansă. Racheta a lovit în spaţiul dintre turelă şi şasiu, punctul slab al oricărui tanc. Explozia a aruncat turela prin aer cu comandantul aflat încă în ea. Sau măcar jumătate din el mai era înăuntru, partea superioară a trupului. Picioarele… da, era clar unde au rămas.

Asta e, dacă nu-ţi place să te arzi, stai departe de bucătărie.

Capitolul 3

Şi-a întors privirea de la scena însângerată şi a sprintat în spate, către *Humvee*-ul ce ardea. Flăcările se răspândeau spre spate, iar vehiculul ardea ca un foc de tabără. Şi-a dat jos vestonul de camuflaj, şi-a înfăşurat capul cu el, apoi a căutat în compartiment. Pe pipăite a găsit cutia LAW şi a tras-o afară, după care a bătut cu palmele peste flăcările ce-i cuprinseseră hainele. După o clipă, a scos lansatorul din cutie – din fericire neavariat – şi l-a pregătit pentru tragere. S-a poziţionat într-un alt loc, ghemuit în interiorul unei case dărâmate, cu tubul orientat prin fereastră.

Echipajul tancului era precaut, trăgea din când în când rafale lungi cu mitraliera de calibrul 7,62 mm, montată pe turelă, coaxial cu tunul. Gloanţele au percutat zidurile de piatră din apropierea locului unde era ascuns Eddie, dar acesta le-a ignorat. Dacă nu aveau echipament pentru vederea de noapte – puţin probabil într-un vehicul atât de vechi – nu-l puteau vedea în întuneric, şi trăgeau orbeşte. Acum tancul se afla la mai puţin de 100 m şi continua să se apropie.

Cu coada ochiului, i-a zărit pe soldaţii afgani rupând-o la fugă, iar mitraliera de pe tanc i-a urmărit, trimiţând o rafală lungă în linie, care i-a spulberat ca pe nişte gunoaie.

Erau oameni, soldaţi din Coaliţie, ucişi ca nişte câini. S-a străduit să-şi înăbuşe furia. Un tanc, o rachetă. Trebuia să o facă cum trebuie. Un glonţ ricoşat i-a străpuns mâneca uniformei, făcându-l să tresară, dar şi-a revenit. A corectat linia de ochire şi a lansat racheta. Încă o lovitură în plin. De data aceasta, tancul tocmai vira, expunându-şi flancul vulnerabil, iar racheta a perforat blindajul mai subţire de pe laterală. Trapa s-a deschis, şi prin ea a izbucnit o coloană de flăcări şi fum. Sergentul Dan s-a trântit în spatele lui Eddie, acoperind tancul cu carabina M4, dar n-au existat supravieţuitori.

— Bine tras, Eddie. Două rachete, două lovituri în plin. Meriţi o medalie. Ne-ai salvat curu'.

Dar încă nu erau scăpaţi de probleme. Talibanii au adus mai multă muniţie pentru mortiere şi proiectilele au început să cadă din nou în jurul americanilor. Unul a percutat atât de aproape, încât i-a zburat prin aer, şi l-a văzut pe Jones izbindu-se dur de

pământ la câţiva metri depărtare. Si-a revenit şi s-a târât singur înapoi.

— Ăsta a fost al dracului de aproape. Trebuie să facem ceva, altfel va fi şi mai rău.

Caporalul Al Taylor a venit în fugă şi s-a ghemuit lângă ei:

— Am auzit ce-ai spus, Sergent, şi amândoi ştim că e doar un singur lucru de făcut. Să ne cărăm de aici.

I-au trebuit doar câteva secunde ca să fie de acord.

— Avem o mulţime de răniţi, şi trebuie să-i punem în *Humvee*-ul rămas. Noi, ceilalţi, ne vom retrage în valuri, fiecare val acoperindu-i pe ce-i din spate când se retrag şi ei.

S-a ridicat clătinându-se, încă nesigur pe picioare după contuzia provocată de proiectilul de mortier, dar şi-a revenit şi a alergat înapoi la oameni.

— Ne retragem. În grupuri de patru, dar înainte de a o face, aduceţi toţi răniţii în *Humvee*. Băieţi, mişcaţi-vă curu', înainte ca mortierele să lovească şi ultimul jeep.

În ciuda rănilor sale, a alergat peste tot ca un maniac, îmboldindu-i pe oameni, strigându-le să ducă răniţii la jeep, şi adunându-i în grupe mici pentru retragere. A mers bine. Mortierele au fost luate pe nepregătite când *Humvee*-ul a plecat de acolo, supraîncărcat cu răniţi, iar ei s-au retras în urma lui. În grupuri de patru, iar după numai 1 km, s-au întâlnit cu Căpitanul Rogers.

— Ce se-ntâmplă, Sergent? Unde-i Locotenentul Lopez?

— E mort, Căpitane, a raportat Jones, iar Rogers nu a mai cerut amănunte.

— Ai făcut bine că ai ordonat retragerea. Ei au înconjurat această zonă, iar voi aţi avut noroc că tancurile n-au trecut peste voi.

— Nu a fost vorba de noroc, *sir*. A fost Hawkins şi merită o medalie.

Rogers s-a uitat la el. Eddie demontase *Browning*ul şi îl căra împreună cu o bandă de muniţie.

— Voi raporta asta, soldat Hawkins. Acum, retragerea, cu toţii. E timpul să plecăm din zonă. Va trebui să folosim un efectiv mai puternic, când vom încerca să alungăm inamicul.

S-au întors la Bagram în celelalte *Humvee*-uri ale companiei, şi după ce cei răniţi mai grav au fost în siguranţă, în spitalul bazei, sanitarii s-au ocupat şi de rănile lor. Eddie a avut nevoie de

un antiseptic şi un bandaj, Dar Sergentul Jones fusese rănit rău. Contuzia era aproape imposibil de diagnosticat precis, dar chirurgul-şef n-avea nici un dubiu:

— Ai încasat o lovitură zdravănă. S-ar putea să ai chiar şi leziuni cerebrale. Ar fi bine pentru tine să te întorci în State şi să fii consultat de experţi.

— Rămân aici, *sir*. Avem treabă de făcut, iar eu n-am de gând să-mi abandonez oamenii.

Medicul a ridicat din umeri:

— Dacă vrei să dai de dracu… Vino la mine dacă ai să te simţi mai rău.

Au petrecut câteva zile odihnindu-se şi refăcând compania. Pierderile cele mai mari au fost înregistrate de plutonul Sergentului Jones: trei jeepuri distruse şi al patrulea serios avariat de proiectilele de mortier. Li s-au adus vehicule noi, pe care le-au dotat cu cele necesare şi făcându-le adaptări fără de care nici un infanterist nu s-ar fi aventurat în câmpul tactic. Lui Eddie i s-a oferit şi o *Browning* nouă, dar a refuzat-o.

— O păstrez pe cea pe care o am. Nu m-a dezamăgit niciodată, şi se ştie veghea zicere: *dacă ceva nu e stricat, nu încerca să repari*.

— E alegerea ta, soldat.

Apoi au dus vehiculul în zona principală de parcare şi l-au aliniat, fiind gata de plecare. Au rămas un ceas în aşteptare, până ce, din biroul companiei a ieşit în grabă un caporal.

— La loc comanda, băieţi. Au desemnat un ofiţer superior să se ocupe cu asta şi-l aşteptăm să vină. Vine cu un helo de la Kunduz şi trebuie să aterizeze peste două ore. Până atunci sunteţi liberi. Vă prezentaţi înapoi peste trei ore.

S-au adunat cu toţii la o cafea şi o ţigară, discutând despre tipul ce urma să vină.

— Un ofiţer superior înseamnă de la maior în sus. Mă întreb cine o fi? s-a adresat Winston celor din jurul său. Ultimul lucru de care avem nevoie este o cătană de APV[6]-ist care să ne alerge pe teren.

[6] APV – Armată Pe Viață – așa erau numiți la noi „cadrele" militare – ofițeri+subofițeri – ziși și militari „profesioniști"(sic!).

— Din câte am auzit eu, nu sunt disponibili ofiţeri superiori, a intervenit Al Taylor. Talibanii plănuiesc o revenire, iar treaba asta din Ghazni, pe care vor să o rezolvăm noi, e doar o parte din marele plan.

Indiferent cine-o fi, Căpitanul Rogers ştie să se descurce cu el.

Au urmărit *Black Hawk*ul aterizând pe helipad. Motorul a tăcut, iar rotorul şi-a încetinit rotaţia. Uşa s-a deschis şi primul om care a coborât a fost un ofiţer. Nu unul oarecare. Acesta era, desigur, ofiţerul superior desemnat să meargă cu ei înapoi la Ghazni, L-au privit cum vine către ei, cu uniforma imaculată, perfect călcată, fără nici o cută de prisos, iar portarmul lateral părea nou. Sau cel puţin, nu prea folosit.

— *Tenhut*[7]! Drepţi! a ordonat Jones, şi toţi s-au ridicat în picioare şi au încremenit.

Savage s-a oprit în faţa lor, studiindu-i pe fiecare în parte.

— Sunteţi o ruşine pentru Army. Hawkins, îmi aduc aminte de tine, şi văd că nu te-ai bărbierit. De ce nu ai avut grijă de aspectul tău?

— Am luptat cu inamicul, *sir*.

S-a uitat la el cu aprigă intensitate.

— Nu, zău? În ultimele ziler am fost la Kunduz; acolo au loc lupte adevărate.

— De unde ştiţi, *sir*? şi Hawkins arătă către elicopterul cu care zburase ofiţerul. Elicopterul acesta nu a *văzut* prea multă acţiune. De aici, nu pare deloc avariat.

Savage s-a împurpurat, luptându-se să-şi stăpânească furia.

— Nu permit insubordonarea, Hawkins. Ţi-am mai spus. Dacă crezi că-ţi poţi permite să te joci cu mine, vei face serviciu de noapte în următoarele săptămâni. Ai înţeles?

— Da, *sir*.

Căpitanul Rogers, sosit chiar în acel moment, l-a avertizat pe maior:

— *Sir*, vă sugerez să reconsideraţi ordinul. Hawkins este cel mai bun mitralior de *Browning*, şi unde mergem noi, cu siguranţă vom avea nevoie de el.

---

[7] ten-hut – comandă militară (americană) – prescurtare de la *'a-ten-hut'*, termen mai uşor de urlat de către sergenţii-instructori în loc de *'attention'*; echivalent *'drepţi'*.

— Am ordonat să facă serviciu de noapte, până am să spun eu, Căpitane. Îţi amintesc că eu sunt ofiţerul superior în această misiune, şi insist ca fiecare soldat să *percuteze* întocmai când dau eu un ordin. E valabil şi pentru tine, Căpitane Rogers. Plecăm peste două ore, iar cea mai mare parte a călătoriei o vom face pe întuneric. Asta ar trebui să ne ţină departe de ochii inamicului.

— Da, *sir*.

Părea ostenit şi încă *ceva*. Savage tocmai dezvăluise o slăbiciune majoră în ierarhia lor de comandă. Intrau noaptea în teritoriul inamic. Talibanii erau stăpânii nopţii, timpul lor preferat când îşi organizau ambuscadele care îi luau prin surprindere pe americani. Mai mult, urmau să se întoarcă într-un teritoriu de unde se retrăseseră cu doar câteva zile în urmă. Inamicul era puternic, bine înarmat şi încrezător în victorie. Dacă americanii se duceau ca să-i învingă, aveau nevoie de o comandă dură şi experimentată. Nu un papiţoi dintr-o debara a Pentagonului.

— Voi transmite ordinul.

S-a îndepărtat, iar Savage le-a aruncat o privire batjocuritoare:

— Asta e tot. Liber!

A plecat după ce a fost salutat, iar el a întors gestul de salut demn de un absolvent de West Point[8] – ceea ce şi era. Un ofiţer care a absolvit cu calificative maxime. Din păcate, nici unul nu era acordat pentru aptitudini de luptă în câmpul tactic. Savage era perfect potrivit doar pentru comanda unui birou.

S-au întors la vehicule pentru o ultimă verificare şi s-au pregătit de plecare. Winston a rânjit:

— Credeţi că vrea să lustruim caroseria? Pot să o dau cu nişte ceară[9], dacă credeţi că asta l-ar face fericit pe ticălosul ăsta.

Jones a privit în jur.

— Ai grijă pe cine numeşti ticălos, Winston. Nu poţi şti niciodată cine ascultă.

— Ştim amândoi că vom intra în budă. Poate că ar trebui să strig asta peste tot. Dacă sunt auzit, de data aceasta aş putea scăpa stând într-o celulă de la MP[10].

---

[8] West Point – Academie Militară a Statelor Unite care pregătește ofițeri pentru armata terestră (US Army).

[9] În original *Turtle Wax* – un joc de cuvinte cu conotații porno.

[10] MP - Military Police – poliția militară

— Ciocu' mic, a zâmbit Dan. Hei, ce-i chestia aia?

Pe poartă tocmai intra un AFV[11] cu aspect agresiv. Al Taylor, care era o adevărată enciclopedie referitoare la aceste chestiuni militare, a explicat:

— Este un *Stryker*. Am mai văzut câteva pe-aici. Mă întreb dacă îl trimit în această misiune. Ne-ar asigura un surplus de putere de foc datorită tunului automat montat în turelă. Acesta era acționat de la o consolă aflată în interior și se spune că blindajul rezistă la gloanțele de calibru mare și chiar la IED.

Vehiculul s-a oprit. Echipajul a coborât și a intrat în clădirea administrației. Au ieșit de acolo cu doar câteva minute înainte de ora plecării, avându-l în frunte pe Maiorul Savage. Le-a aruncat o privire nepăsătoare și un zâmbet disprețuitor, după care s-a urcat în *Stryker*.

— Înainte!

[11] AFV - armoured fighting vehicle – vehicul blindat pentru luptă.

Capitolul 4

Savage şedea în scaunul comandantului din interiorul *Stryker*ului, bucurându-se de călătoria confortabilă. Ce diferenţă faţă de *Humvee*... mai era ceva ce-l bucura. Blindajul gros ce-l înconjura. Se simţea în siguranţă faţă de orice proiectil care l-ar fi lansat asupra lor. Gloanţe, bombe, *Stryker* putea să le facă faţă aproape tuturor. Spre deosebire de *Humvee* care, dacă era atacat, oamenii din el... Dumnezeu cu mila!

Se gândea la măsurile ce trebuia să le ia pentru a aduce compania la „nivel".

Sunt mereu murdari, mereu nebărbieriţi, şi am observat adesea o reticenţă în a urma ordinele. Au nevoie de un om ca mine care să-i transforme într-o adevărată unitate de luptă, şi – pe Dumnezeul meu! – sunt hotărât să fiu acel om, iar când voi termina cu ei, vor fi invidiaţi de întreaga Divizie.

Au ajuns în împrejurimile Ghazni, şi a ordonat oprirea în acelaşi loc unde se opriseră şi mai înainte. Maiorul fusese forţat să se întoarcă la Bagram, după ce, la Kunduz, s-a ocupat de chestiuni administrative, dar acum se afla la comandă, şi se va asigura că nu vor mai exista rateuri. a coborât, iar ofiţerii inferiori şi subofiţerii s-au adunat în jurul său.

— Băieţi, înainte de a ataca oraşul, trebuie să facem o recunoaştere. Eu...

— *Stryker* este vehiculul perfect pentru *recon*, *sir*. Dacă ei ne aşteaptă, veţi putea riposta fără a fi îngrijoraţi de loviturile încasate.

Maiorul se uită la Sergentul Jones.

— M-ai întrerupt când vorbeam, Sergent. Iar dacă îţi imaginezi că intenţionez să-mi risc vehiculul de comandă într-o simplă recunoaştere, te înşeli. Este important să menţin comanda eficientă şi controlul asupra companiei, aşa că am să aştept aici în timp ce vom trimite un alt vehicul care să cerceteze situaţia. Şi pentru că eşti atât de doritor, poate că ar trebui să mergi tu. Presupun că ştii ce trebuie să observi?

— Am mai făcut asta o dată sau de două ori, *sir*.

Timp de câteva secunde, maiorul l-a privit fix pe Dan încercând să priceapă dacă acesta îl ia peste picior. Apoi a hotărât să o lase aşa.

— Continuă, Sergent.

Dan s-a întors la vehiculul lor.

— Vom executa o misiune de recunoaştere. Ochiu' mare! Presupun că talibanii sunt peste tot în jurul nostru.

Au început să se deplaseze, dar nu au parcurs mai mult de 400 m şi s-au aflat sub foc de artilerie.

— Ce dracu! a strigat Jones. De când au artilerie? De mortiere ştiam, am luptat şi cu alea două tancuri, dar Informaţiile noastre n-au spus niciodată nimic despre artilerie. Winston, întoarce Jeepul. Chiar şi un idiot ca Savage va dori să ne cărăm de aici înainte ca ăştia să ne facă carne tocată.

Cauciucurile au fluierat ascuţit când Winston a făcut o întoarcere perfectă de 180^0. Ajunşi lângă *Stryker* au frânat energic. Trapele acestuia erau închise, aşa că Jones a trebuit să comunice prin radio.

— *Sir*, trebuie să plecăm de aici, imediat! Nu putem face nimic împotriva artileriei. Trebuie să chemăm suport aerian şi să aşteptăm să-i bombardeze.

A răspuns o voce rece.

— Ţi-am dat un ordin, Sergent Jones. Misiunea ta era să execuţi o recunoaştere, iar tu te întorci în fuga mare şi-mi spui că trebuie să ne retragem.

În jurul lor, echipajele porneau motoarele şi întorceau vehiculele gata să pună o distanţă cât mai mare între ei şi obuzele care explodau peste tot.

După o scurtă ezitare, Savage a continuat:

— Faţă de cum ai acţionat, n-avem altă alegere decât să ne retragem. Asta nu mă bucură, iar când ne vom întoarce la Bagram, am să fac un raport.

S-au uitat unii la alţii.

Despre ce vorbeşte, ce întoarcere la Bagram? Tot ce trebuie să facem este să ne retragem câţiva klicks în lungul drumului, şi să aşteptăm să sosească avioanele F/A 18 care să-şi arunce muniţia asupra tunurilor inamice.

Jones începu să-i explice:

— *Sir*, dacă le chemaţi acum, vor putea ajunge repede. Tot ce trebuie este să aşteptăm, şi vom avea intrare liberă în oraş.

— Sergent, nu ştiu unde ai învăţat tactică şi strategie, dar din câte ştiu, eu sunt cel care dă ordinele.

— Le-am învăţat pe calea cea grea, *sir*. Aici, în Afganistan, luptând cu inamicul.

— Destul! Ne întoarcem; acesta este un ordin!

S-au întors la vehiculul lor şi au pornit motorul. Dar nu s-au mişcat din loc.

Spre uimirea lor, au fost survolaţi de un avion solitar, un F/A 18. În timp ce-l priveau, acesta a executat o ranversare şi s-a năpustit asupra tunurilor inamice, lansând câteva rachete în ultima clipă. Au aclamat cu toţii când au văzut exploziile, flăcările şi fumul ridicându-se dinspre poziţiile inamice. Dar… avionul nu a scăpat. Focul mitralierelor de mare calibru s-a înălţat către avionul de vânătoare-bombardament, şi – spre oroarea lor – talibanii au lansat o rachetă sol-aer, urmată de încă una. Avionul se afla la joasă altitudine, prea joasă pentru ca pilotul să poată evita rachetele, dar a făcut o manevră curajoasă, răsucindu-se în tonouri prin cer, încât fu cât p-aici să percuteze versantul dealului în eforturile sale de a scăpa.

Dar, două rachete erau prea multe, şi inevitabilul s-a produs. Una a lovit motorul din dreapta şi s-a produs o explozie uriaşă. Resturi metalice au zburat din fuselajul devastat, şi au făcut *ferfeniţă* ampenajele. Incapabil să mai controleze avionul, pilotul a făcut un ultim efort disperat, a intrat în picaj, zburând la joasă înălţime.

— Vrea să aterizeze! a strigat Eddie. Cred că vine aproape de noi. Probabil a văzut că suntem americani şi a decis că e cel mai bun loc unde să-l pună jos.

Avea dreptate. Avionul păru să se prăbuşească din aer, iar pilotul a corectat traiectoria în ultima clipă, aterizând pe burtă la doar câţiva metri de drum. Hawkins şi Jones au sărit jos din jeep şi au alergat să-l ajute. Bucăţile de metal din explozie avariaseră cupola carlingii, dar Jones a folosit pistolul, trăgând câteva gloanţe în perspex. Acesta s-a fărâmat suficient ca să poată ajunge la pilot şi să-l tragă afară, după care l-au cărat la vehicul. Avea inscripţionat numele pe costumul de zbor. *Custer*.

— Eşti OK? l-a întrebat Hawkins.

I-a cercetat uniforma, dar nu a descoperit nici o urmă de sânge.

— Nu eşti rănit?

Era un tip arătos, blond, cu ochii albaştri şi cu ţinuta uşor adusă de umeri a pilotului de luptă care a avut parte de multă acţiune.

— Doar mândria îmi este rănită, spuse, zâmbind. Presupun că sunteţi avangarda atacului asupra Ghazni?

Eddie a observat că poartă tresele gradului de locotenent colonel.

— Acesta era planul, *sir*, până ce a picat artileria peste noi. Acum, maiorul vrea să ne întoarcem la Bagram.

— Bagram? De ce? Am distrus tunurile inamicului, şi nu mai e mare lucru între aici şi oraş.

S-a oprit câteva clipe, gândindu-se.

— De fapt, nu e chiar adevărat. Voi nu puteţi vedea de la nivelul solului, dar, sus pe deal, talibanii au o mitralieră grea. Au poziţionat-o astfel încât să aibă câmp de tragere liber asupra drumului, iar asta înseamnă că vă pot face destule probleme.

Văzându-l pe pilot, Savage s-a înfiinţat imediat lângă el. I-a privit însemnul de grad şi numele inscripţionat în stânga pieptului şi a executat un salut ca la manual.

— Colonele Custer, sunt Maiorul Savage. Sunt comandantul acestei unităţi.

Cu o mişcare a capului, arătă spre banda cu numele de familie aflată deasupra buzunarului.

— Purtaţi un nu nume[12] ilustru."

Acesta zâmbi:

— Aşa mi se spune mereu. Dar nu sunt toţi de acord.

— Tocmai voiam să solicit sprijin aerian, dar aţi sosit înainte de a face apelul.

Custer l-a privit lung, pentru că afirmaţia nu se potrivea cu ce-i spusese Hawkins. Şi nici cu ceea ce vedea el singur. Vehiculele erau orientate cu faţa înapoi către capitală şi aveau motoarele pornite. Era evident că nu se îndreptau spre Ghazni.

A ridicat din umeri.

— Executam doar o cercetare aeriană când am văzut că se trage cu armele. Când am survolat zona, am putut vedea că aveţi probleme, aşa că am intervenit şi i-am spulberat. Consider că tot

[12] George Armstrong Custer (1839–1876) – ofițer american comandant în Războiul Civil și în Războiul Indian.

ce aveţi acum de făcut este să distrugeţi acea mitralieră grea, apoi aveţi drumul în oraş liber.

Savage şi-a mângâiat bărbia:

— Nu e chiar atât de simplu, Colonele. Nu sunt sigur că aceşti oameni – arătă linia de jeepuri cu o fluturare a mâinii – sunt destul de buni. Ar fi mai bine să ne întoarcem la bază ca să-i pregătesc până ajung la un nivel satisfăcător. Aşa cum spuneai, acea mitralieră grea i-ar decima. Sunt prea neinstruiţi pentru a face faţă unei acţiuni de luptă reale.

Colonelul se uită la oameni şi vehicule. Ceea ce vedea erau semnele unei unităţi care a avut parte de acţiune din plin. Vehiculele aveau în caroserie găuri de gloanţe reparate în grabă. Armamentul avea acea patină inconfundabilă dată de folosirea intensă, oamenii erau nebărbieriţi pentru că au avut altceva mai bun de făcut în dimineaţa când trebuiau să se confrunte cu nişte *ostili*. Se uită la Hawkins.

— Soldat, tu ai avut ceva acţiune?

— Destulă, *sir*.

— Ce specialitate ai?

— Mitralior pe *Browning* în turela *Humvee*.

— Ce zici de asemenea *sculă*?

— Ce zic şi despre talibani.

— Nu, zău!

Apoi se întoarse către maior.

— Uite care-i treaba… Am să arunc o privire la mitraliera aceea… în locul tău, aşa că îţi poţi conduce oamenii şi să intri în oraş.

Maiorul şi-a stăpânit furia.

— Colonele, eu sunt comandantul acestei unităţi. Dumneata nici măcar nu faci parte din Army.

— N-am văzut în nici o regulă care să prevadă că doar cei din Army pot neutraliza o mitralieră.

Savage mormăi ceva ce semăna cu un blestem, dar n-avea încotro. Dacă refuza oferta colonelului şi se întorcea la Bagram, ar fi părut că este un laş, un ofiţer care şovăia să se apropie prea mult de o zonă în care se trăgeau focuri de armă. Dădu din cap cu ezitare.

— Foarte bine, dacă asta doreşti, dă-i-nainte. Hawkins, ai ceva de comentat?

— Nici o problemă, rânji Eddie. Oi fi eu un proaspăt recrut nu foarte instruit, dar am să fac ce pot eu mai bine. Colonele, lasă-mă un moment, cât să demontez *Browning*ul din turelă. Iar dacă ai să-mi dai o mână de ajutor la căratul ei, amândoi putem găsi un loc mişto de unde să trimitem mesaj de la Unchiul Sam asupra poziţiei talibanilor.

— Executarea, Soldat Hawkins.

Eddie a extras mitraliera din suportul ei, iar Al Taylor şi Winston Bellows l-au ajutat să o coboare. Custer nu s-a fofilat de la munca *de jos*. A luat el mitraliera, iar Eddie afetul şi două benzi cu cartuşe, considerând că ajung, hotărât să *termine* treaba pentru care veniseră aici. Au înaintat câteva sute de metri, apoi au început urcuşul colinei. La început totul era liniştit, şi nu se vedea nici un semn al prezenţei inamicului. Apoi, Custer a ridicat o mână.

— Drept înainte, se vede o mişcare.

S-au ghemuit amândoi, iar la o distanţă mică în susul versantului, o linie de talibani se îndrepta către un fel de terasă îngustă. Colonelul a precizat:

— Acolo e. Acolo am văzut-o. Mitraliera. Probabil că ei duc muniţie. Soldat, eşti mitralior, cum te bagi în joc?

Eddie a cercetat terenul câteva secunde, şi a înţeles că situaţia nu era foarte grozavă.

— *Sir*, problema este că e greu să ne apropiem de ei. Am avea nevoie de un fel de momeală, o cale de a-i scoate de la adăpost.

— Nici o problemă. Am să le ofer o ţintă prima-ntâi. Vor trebui să se ridice în picioare ca să poată trage, aşa că fii gata să-i seceri când vor ieşi la iveală.

Eddie s-a uitat îngrozit la el.

— *Sir*, nu cred că e o idee bună. Aţi văzut ce-i poate face o DShK unui om? Are calibrul 12,7 mm, la fel cu a noastră de .50. O să vă facă ferfeniţă. N-o să aveţi nici o şansă să scăpaţi.

Custer a dat din cap, de parcă nici nu l-ar fi auzit vorbind.

— Ţi-am povestit ce am făcut acum trei zile?

— Nu, *sir*.

Nu pricepea ce vrea ofiţerul. Dar vedea amărăciunea adâncă din ochii lui.

— Familia mea a venit în vizită. Pentagonul le-a spus că la Kabul vor fi în siguranţă, aşa că au venit să petreacă câteva zile cu mine când am avut permisie. Veniseră de mai puţin de 5 ore

când, în stradă, a explodat o maşină-capcană, chiar lângă ei. După ce s-a împrăştiat fumul, au adunat bucăţi din soţia mea şi cei doi copii.

Eddie văzu lacrimi apărute în ochii colonelului.

— Înţelegi ce înseamnă asta pentru un bărbat?

— Cred că da, *sir*. Şi cred că înţeleg şi restul. Dar după atacul pe care l-aţi executat la joasă înălţime asupra artileriei talibanilor, ştiţi că au o baterie de rachete sol-aer, nu-i aşa, *sir*? Misiunea dvs a fost neoficială. Intenţionaţi să vă sinucideţi. Ca să vă alăturaţi soţiei şi copiilor.

— Deci ai înţeles totul. Dă-mi 10 minute ca să ajung pe poziţie, şi fii gata să-i faci franjuri. Şi, apropo, maiorul vostru… care-i treaba cu el?

— Vreţi să vă spun adevărul?

— Tot adevărul.

— N-are sânge în instalaţie.

— Mda. Aşa m-am gândit şi eu. Pregăteşte-te, Hawkins. De fapt, care ţi-e numele mic?

— Eddie, dar al dvs?

Colonelul râse tare.

— N-ai să ghiceşti niciodată. George.

— Şi Armstrong, nu-i aşa?

— Părinţii mei erau pasionaţi de istoria americană atunci când m-au botezat. La revedere, Eddie.

Şi-a scos pistolul de la centură şi a rupt-o la fugă nevăzut de talibani. Atunci când a ajuns într-o poziţie bună, a sărit brusc la vedere ca un hopa-mitică. Ce altceva putea face inamicul decât să iasă din spatele stâncilor şi să deschidă focul? Iar când au făcut-o, Eddie le-a *prezentat*-o pe *Mama Browning*.

Capitolul 5

Maiorul Savage îi privea neliniştit cum cei doi dispăreau în lungul drumului spre Ghazni.

Pilotul acesta încrezut este ca toţi cei din specia lui… Arogant, mereu gata de acţiune, şi se crede un războinic veritabil. Pe dracu. Să conduci soldaţii în luptă, înseamnă să iei decizii judicioase, nu să te arunci în misiuni nebuneşti.

Privi oamenii adunaţi în jurul său. Aşteptând. Aşteptându-l pe el să le dea ordine, să ia o hotărâre.

— N-au nici o şansă să se mai întoarcă. Încercarea de a distruge un cuib de mitralieră al talibanilor înseamnă moarte sigură.

Jones l-a privit în ochi:

— Maior Savage, dacă vrei să le măreşti şansele, foloseşte *Stryker*ul. Este dotat cu o putere de foc masivă. Poţi să le asiguri foc de acoperire; aşa vor avea o şansă în plus.

I-a reapărut privirea dispreţuitoare.

— N-am de gând să risc un vehicul atât de valoros pentru o asemenea manevră aiurită. ne retragem.

Jones nu s-a mişcat.

— Nu plec nicăieri fără Hawkins.

— Pardon?

— Ai auzit bine. Ai de gând să o faci sau nu?

— Ai o problemă serioasă, Sergent. Când ajungem înapoi în bază, vei fi pus sub arest.

Dar sergentul se îndepărta deja:

— Fă ce vrei. Nu primesc ordine de la un laş.

Ajuns la *Humvee*, le-a spus celorlalţi:

— Eddie s-a dus cu pilotul. Vor avea nevoie de ajutor.

Trei voci au răspuns la unison.

— Contează pe noi.

Altul a adăugat:

— Ia-o înainte, Sergent. Aceasta e Compania mea. Nu pleci nicăieri fără mine.

S-au uitat cu toţii la Căpitanul Rogers. Acesta avea un chip hotărât.

— *Sir*, treaba asta ar putea însemna sfârşitul carierei dvs.

— Dacă nu facem nimic, ar putea fi sfârşitul vieţii lui Hawkins şi a pilotului. Să mergem.

— — —

S-a întâmplat cu repeziciune. Acum o clipă zona era degajată, *ostilii* stând nevăzuți după pietre. Imediat apoi, Colonelul Custer a apărut de nicăieri, ca prin magie. Alerga direct către inamic – un atac sinucigaș – iar capetele cu *pakol* au început să apară de după stânci. Eddie a luat linia de ochire, gata să deschidă focul, iar în minte i-a venit gândul la celălalt ofițer american cu același nume, în bătălia istorică de la Little Bighorn[13]. Ceva se agita în interiorul său.

Nu e drept. Un om brav, curajos alergând direct în focul inamicului, în timp ce un penițar de birou care pute de frică stă la adăpost într-un Stryker bine blindat. Așa e drept să fie, un soldat brav să moară pentru ca un laș să trăiască? Nu când sunt eu aici!

A tras, și era singur cu doar două benzi de muniție, ceea ce însemna că fiecare glonț trebuia să conteze. A tras asupra liniei de talibani, ale căror capete se iteau ca niște nuci de cocos. Focul a avut efect imediat. L-au lăsat în pace pe Custer și au tras asupra lui Eddie. Mitraliera lor a intrat în acțiune, cu o cadență de foc mai mică decât a *Browning*ului său, dar cu gloanțe de același calibru.

Totuși, el nu se putea adăposti, nu putea ori tragerea, pentru ca talibanii să nu își reîntoarcă atenția asupra colonelului. A rămas la vedere continuând să tragă rafale scurte, precise.

Efectul a fost cel scontat și a nimerit câțiva insurgenți înainte de a înregistra lovitura cea mare. Un taliban a fost îmbrâncit în spate de gloanțele lui Eddie, s-a izbit de bolovanii din spatele său, apoi s-a rostogolit în față. Însă, greutatea corpului său ce aluneca la vale a dărâmat și niște pietre dintr-o movilă ridicată pentru a proteja mitraliera. S-a format un fel de gaură prin care Hawkins l-a putut vedea pe servantul DShK, la fel de clar ca pe o țintă din poligon. L-a ochit imediat. Gloanțele încă percutau peste tot în jurul său – gloanțe de carabine de asalt de calibrul 5,56 și 7,62

[13] Little Bighorn – 25-26 iunie 1876 (Bătălia de la Little Bighorn, Bătălia de la Greasy Grass, Ultimul atac al lui Custer) – confruntare armată între forțele combinate ale indienilor din triburile Lakota, Cheyenne, Arapho și Regimentul 7 Cavalerie din US Army. Bătălia s-a terminat cu înfrângerea forțelor SUA. A fost cea mai semnificativă acțiune din timpul Marelui Război Sioux din 1876.

mm, dar şi de 12,7 mm – dar a continuat să le ignore. Chiar şi când unul l-a lovit în casca de kevlar, făcând să-i răsune capul.

A răsuflat adânc şi a luat din nou linia de ochire. În jurul său au răpăit alte gloanţe, dar le-a ignorat din nou şi a apăsat pe trăgaci. De data aceasta a acţionat total. Nu a mai încercat să economisească muniţia – trecuse vremea pentru aşa ceva. Printr-un noroc chior, un afgan mort i-a deschis calea de a neutraliza mitraliera, iar el nu avea de gând să rateze această şansă.

Custer alerga încă spre poziţia inamicului, hotărât să ducă până la capăt atacul său sinucigaş. Voia să se alăture familiei sale în viaţa viitoare. Era alegerea sa, dar Eddie nu avea de gând să-l lase. A numărat doar cinci insurgenţi rămaşi sus, pe colină. Restul dispăruseră, fie fugiţi, fie în căutarea altei prăzi, mai uşoare. Ţeava lui M2 s-a încins, mitraliera fiind în pericol iminent de blocare. A calculat că mai are destule gloanţe rămase şi a ochit cu grijă, ca şi cum aceasta ar fi fost cea mai importantă tragere din viaţa sa.

Carabinele de asalt trăgeau foc după foc, lansând rafale scurte asupra colonelului. Custer nu le băga în seamă, şi printr-un adevărat miracol, nu a fost lovit. Dar se apropia de inamic şi curând urma să fie lovit în plin. Hawkins nu-şi putea asuma posibilitatea ca mitraliera să se blocheze datorită supraîncălzirii ţevii, deci avea o singură carte de jucat. A apăsat scurt pe trăgaci. Din ţeavă a izbucnit un singur glonţ de .50 care a doborât un taliban.

Unu' s-a dus, mai sunt patru!

A tras din nou, şi a căzut încă unul. Altă ţintă… dar de data asta a fost nevoie de două focuri.

Trei s-au dus, mai sunt doi.

Însă ei nu erau deloc dornici să moară. Americanul care năvălea direct spre ei reprezenta o ameninţare mică, şi până acum ei se distraseră doar trăgând asupra lui. Dar *Browning*ul era altceva, aşa că au luat-o din loc, spre o altă poziţie de pe versantul colinei. Eddie i-a urmărit prin colimator. Insurgenţii alergau aplecaţi şi în zigzag, direcţia în care o luaseră ducându-i periculos de aproape de Custer. Au tras din alergare câteva gloanţe înspre colonel, iar Eddie l-a văzut căzând.

M2 era o armă masivă şi grea. Prea grea pentru genul de tragere pe care-l voia, dar trebuia să încerce.

A apăsat din nou pe trăgaci… şi nu i-a mai dat drumul. Un şuvoi de gloanţe au străbătut aerul, şi de data aceasta nu a mai fost nici o îndoială. Rafala l-a doborât pe cel din faţă. A schimbat linia de tragere asupra celui din urma lui şi următorul glonţ l-a transformat într-o masă însângerată. Următorul glonţ nu a mai ieşit din ţeavă. Mitraliera era blocată. Trebuia să-i demonteze şi să-i schimbe ţeava. Dar arma îşi făcuse treaba. A lăsat-o unde se afla şi a alergat la Custer.

— Colonele, eşti OK?

Acesta s-a străduit să se ridice în picioare, având un zâmbet jenat pe chip.

— N-am fost lovit. Am călcat doar într-o groapă mică şi mi-am scrântit glezna. O să-mi treacă.

— Da, *sir*. Vă ajut să vă întoarceţi la vehicul.

Custer şi-a pus un braţ peste umărul lui, dar nu au avut mult de mers. În întâmpinarea lor alergau soldaţii conduşi de Căpitanul Rogers, cu cei din echipajul lui Eddie lângă el. Acesta s-a informat rapid asupra situaţiei.

— Hawkins, ce s-a întâmplat?

— Am distrus mitraliera, *sir*.

L-a privit pe Custer care n-a făcut nici un comentariu.

— A fost o acţiune comună, eu cu colonelul. Şi o spun tare şi răspicat: este cel mai brav camarad alături de care am luptat.

Apoi zâmbi larg:

— Tipii din Air Force sunt OK.

Rogers a încuviinţat:

— Da, sunt OK. Colonele, mă bucur că aţi supravieţuit.

Custer nu a răspuns nimic.

— Cred că aţi auzit de maiorul Savage?

— Ce-i cu el?

— S-a retras iarăşi şi a intrat drept într-o ambuscadă. Talibanii au folosit o camionetă veche parcată pe marginea drumului, cu capota ridicată, ca şi cum ar fi avut o defecţiune. A fost o capcană. Şi au folosit atât de mult explozibil, încât nici măcar *Stryker*ul nu l-a putut proteja. Echipajul este OK, dar o bucată de metal aproape că l-a decapitat. Nici n-a ştiut ce l-a lovit.

Eddie s-a gândit la cartea pe care o citise. Citatul filozofului chinez:

„Cei ce caută moartea vor trăi. Cei ce caută viaţa vor muri."

Nu şi-a dat seama că a gândit cu voce tare.

— Sun-sin Yi, a murmurat Custer.

Sergentul Jones i-a privit pe rând, pe amândoi, apoi a dat din cap înţelegând. La fel şi Colonelul.

— Mulţumesc, Soldat Hawkins.

— Nu aveţi pentru ce, *Sir*. Sunt gata oricând… şi mă bucur.

Cei ce caută moartea vor trăi.

— Poate că şi eu, Soldat. Poate că şi eu.

SFÂRŞIT